

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

5:26	5:14	5:21	5:07	הדלקת נרות
------	------	------	------	---------------

6:20	6:20	6:20	6:19	מוצאי שבת
------	------	------	------	--------------

6:59	6:57	6:56	6:59	רבינו תם
------	------	------	------	-------------

משכיל לדוד

הכנעה וביטול יסוד ושורש בעבודת השי"ת

ה' יתברך - אין עומדים למול עיני רצונותיו האישיים או דאגותיו לעצמו.

ואין ספק שאף מבחינתו של משה רבנו ע"ה לא היה הדבר קל כלל ועיקר, שהרי נדרש הוא לעמוד ולרחוץ את אחיו הגדול הימנו, והוא ידע היטב שהדבר מהווה בושה כביכול לאחיו אהרן - אולם מכל מקום אמר משה כי אם זהו רצון ה' יתברך, הריהו מוכן ומזומן על אתר לקיימו בשמחה וברצון ללא שאלות ומבלי ספקות. וכמו שנאמר (שם מ, טז) "ויעש משה ככל אשר צוה ה' אתו כן עשה". כי זוהי דרכו של עבד נאמן המסור לרבו, בזה שהוא מבטל את רצונותיו לכבוד רצון אדונו, ומוחל על כבודו ומוכן אף להתבזות למען עשיית מצוות האדון.

ומכאן יובן מדוע האריכה התורה כל כך בדבר הקמת המשכן ויצירת כלי הקודש שבתוכו, ולאחר מכן פירטה כיצד נמשחו אהרן ובניו, למרות שלכאורה מה נפקא מינה בעוד המשכן עתיד להיחרב לבסוף?

אלא יש לדעת שבתורה הקדושה טמונים מסרים רבים ולקחים לדורות עולם. כי התורה הקדושה היא תורה נצחית, וכל קוצו של יו"ד מאמריה יש לו קיום לעולם, כי תורת אמת תיכון לעד ודבר אלוקינו יקום לעולם. וכבר אמרו חז"ל (שבת קד, א) שאף לנביא אין רשות לחדש דבר בתורה או להחסיר הימנה כלשהו. ואם כן גם בהקמת המשכן וכליו ומשיחת אהרן ובניו, יש בזה לימוד לעולם ומוסר השכל לכל יהודי ויהודי. וכפי שהוזכר לעיל שממשיחת אהרן ובניו למדים עד כמה צריך האדם להתבטל ולהיכנע לכבוד מצוות ה' יתברך, ולא יקשה בעיניו לקיים את מאמרו כאהרן הכהן שהיה מוכן להמעיט בערכו ולהפחית ממעמדו עבור רצון ה' יתברך. וכך על כל אדם להיות מוכן ומזומן להקריב בשמחה ובחפץ לב את כל אשר לו כדי לקיים את מצוות ה'.

בפרשה זו בא לידי ביטוי המסר החשוב, שכל הרוצה להיות כלי קודש לה' יתברך, עליו לעבור את התהליך שעבר אהרן הכהן. ראשית כל "ורחצת אותם במים" - שירחץ עצמו מכל זוהמה רוחנית שדבקה בו, וינקה עצמו במי התורה הקדושה, ולאחר מכן "והלבשת את אהרן את בגדי הקודש" - שיתעטף בבגדים רוחניים העשויים מקיום התורה והמצוות ומן המעשים הטובים שהם הלבוש הרוחני הנקרא בלשון חז"ל "אצטלא דרבנן". ולבסוף "ומשחת אותם" - היינו שימשח האדם עצמו כמו כהן משוח מלחמה, במלחמתה של תורה. ואם הלך בדרך הקדושה הזו, מובטח לו שיהפך לכלי קודש הראוי לשרת לפני ה' יתברך ויתאוהו הקב"ה לדור ולשכון בתוכו.

"והקרבת את אהרן ואת בניו אל פתח אהל מועד ורחצת אתם במים והלבשת את אהרן את בגדי הקדש ומשחת אתו וקדשת אתו וכהן לי" (שמות מ, יב-יג)

תמיד תמהתי על הפסוקים הללו. לשם מה ציווה הקב"ה למשה לרחוץ את אהרן במים ולהלביש לו את בגדיו ולמשוח אותו בשמן. מדוע אהרן לא יעשה זאת בכבודו ובעצמו? האם אין בכך פחיתות כבוד וזילותא באהרן הכהן שמשח אחיו ירחץ אותו במים כילד רך, ולכאורה יש בזה השפלה לאהרן הכהן.

הציווי הזה נאמר גם על בני אהרן. הכתוב אומר (שם מ, יד-טו) "ואת בניו תקריב והלבשת אתם כתנת ומשחת אתם כאשר משחת את אביהם וכהנו לי". ויש להבין מדוע ציווה הקב"ה שמשח ילבישם, וכי לא היה בכוחם להתלבש לבד?

והנראה לי לומר, שבאה התורה ללמדנו כי יסוד ושורש בעבודת ה' הם הכנעה והביטול כלפי רצון ה' יתברך. על האדם לדעת שאין לו בעולמו מאומה מלבד עשיית רצון ה', וכל רצונותיו האישיים בטלים ומבוטלים לפני מצוותיו. בדיוק כעבד נאמן האוהב את אדונו אהבת אמת, שהוא מוכן לעשות כל חפצו ורצונו בשמחה ובטוב לבב. ולא יקשה בעיניו למלא את משאלתו גם אם יהיו הדברים גובלים במסירות נפש של ממש, כי אהבת העבד את אדונו היא כה עזה, והוא מוכן גם להמעיט את ערכו לפניו, ובלבד שיקיים את רצונו. כיוון שיש בליבו הכנעה אמיתית וביטול שלם וגמור כלפי הציווי שלו, ואין לו כל שיעור לעצמו מלבד עשיית רצון האדון.

ואת הדרך הזו רצה הקב"ה ללמד לאהרן ולבניו, שידעו בדיוק עבודת אמיתית מהי. כי רק על ידי הכנעה גמורה וביטול הרצונות האנוכיים, רק כך זוכים להיעשות ככלי שרת ראוי לכבוד ה' יתברך. שהרי ברגע שנמשחו אהרן ובניו בשמן המשחה - על ידי המשיחה הזו הם נהפכו להיות ככלי שרת במקדש, בדיוק כמו שאר כלי המשכן, המזבח והכיור. לפי שאף הם נמשחו ביד משה ונעשו לכלי קודש, ומעתה כל המועל בהם חייב קרן חומש ואשם. וגם אהרן הכהן ובניו, לאחר שרחצו ונמשחו בשמן על ידי משה, נהפכו להיות חפצא של קדושה ונעשו כלי שרת קודש לפני ה' יתברך.

אולם ניתן לזכות למעלה גבוהה זו רק לאחר שיתבטל האדם ביטול גמור ושלם לפני הקב"ה. ואין ביטול והכנעה גדולים יותר מכך שאהרן הכהן המבוגר יותר ממשח רבנו ע"ה ומכובד - יעמוד לפני משה בחפץ לב, ויתרצה שירחצנו כילד קטן. כל זאת מפני שאמר אהרן לנפשו, כי אם זהו רצון ה' - הרי מוכן הוא אף למסור נפשו לדבר בעבור זה. וקל וחומר שיתרצה למסור את כבודו ולהמעיט בערכו ובלבד שדבר ה' יתברך יקום. בדיוק כשם שאותו עבד נכנע לאדונו, כאשר מלבד רצון

הילולא דצדיקא

- ב - רבי שמחה בונים ולדינברג
- ג - רבי מרדכי יפה בעל ה'לבוש'
- ד - רבי לייב שרה"ס תלמיד הבעש"ט
- ה - רבי משה יהושע לנדא
- ו - רבי דוד פוברסקי ראש ישיבת פוניבז'
- ז - רבי יעקב טולידנו
- ח - רבי אליהו הכהן בעל 'שבט מוסר'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

כך נוכל לגלות את החשוד

כיצד יתכן שמשנה רבינו שעלינו נאמר "בכל ביתי נאמן הוא" עורך חשבונות ומסביר היכן הלכה כל תרומה ותרומה?

אומר המדרש, מפני ששמע ליצני הדור שהיו משיחין אחריו ואומרים: אדם שנתמנה על מלאכת המשכן, על ככרי כסף ועל ככרי זהב, שאין לו חקר ולא משקל ולא מנין מה אתה רוצה שלא יהיה עשיר? כששמע כן, אמר, חייכם משנגמרה מלאכת המשכן אני נותן לכם חשבון, כיון שנגמרה אמר להם: "אלה פקודי המשכן".

ופלא הוא שהרי בביזת הים, כאשר כל עם ישראל היה עסוק באיסוף השלל, עסק משה רבנו בחיפוש אחר ארונו של יוסף. וכיצד חשדו בו כל כך? להגיד עליו שהוא חשוד על ממון?

חז"ל מספרים על תלמידו של רבי יהושע בן פרחיה. בתקופת ינאי המלך שהרג את רוב הצדיקים ברח רבי יהושע בן פרחיה לאלכסנדריה שבמצרים. עברה תקופה וינאי המלך סלח לחכמים. הם קיבלו מסר שהם יכולים לנסוע לירושלים. חזרו החכמים לירושלים, ובדרכם לנו באכסניה. אמר ר' יהושע לתלמידיו: "כמה נאה אכסניה זו", וכוונתו היתה שהיא מכבדת ונותנת שירות טוב, ומה השיב אותו תלמיד? "היא נאה אבל עיני טרוטות".

כששמע זאת רבי יהושע בן פרחיה גרש אותו מעל פניו.

וכל כך למה? כי במקום שנמצאת מחשבתו של האדם, שם נמצא הוא!

אפשר לראות זאת בכל שטחי החיים: סנדלר יראה נעליים, ספר יראה שיער, בנאי יתבונן בבניינים, וכן הלאה. בענין זה מסופר על הסבא מנובהרדוק שנסע ברכבת ופגש ביהודי בלתי מוכר. לאחר שיחה קצרה שאל: "האם סוחר יערות הנך?" התפלא הלה ושאל: "כלום רוח הקודש יש לך, למר?" השיב הסבא: "דרכו של אומן להתבונן במה שנוגע אליו".

וזה התשובה לחשדם של בני ישראל במשה רבנו, מנהיג הדור: במקום שנמצאת מחשבתו של האדם, במקום שמונחים מאוויו ותשוקותיו שם מונח הוא. אותו יהודי חמדן הביט על משה רבנו דרך משקפיו שלו וידע כי הוא לא היה עושה זאת בהתנדבות. אם כן, ברור לו שמשנה חשוד על הממון.

ר' משה סרצ'וק סיפר בדרשתו סיפור שאירע לפני עידן המצלמות במפעל של חברו. אחד הפועלים נחשד בעיני בעל העסק כי שולח הוא את ידו בגנבה, אך חששו לא היה מבוסס דיו. באחד הימים ביקר ר' משה במפעלו והאזין לשיחת העובדים. אחת העובדות סיפרה לחברתה כי בעלה זכה לנהל גמ"ח כספים גדול, והם שמחים מאוד בתפקיד החדש. העובד החשוד התערב ושאל:

"וכמה יקבל בתמורה?"

הזדעקה העובדת ואמרה: "חלילה! כל עבודתו היא לשם שמים!" אך הלה השיב: "נראה לך שלא ישלם מספר חבילות לכיסו? איני מאמין..."

הבעש"ט הקדוש זצ"ל היה אומר: גם שיחה קלה שיוצאת מפיו של אדם פחות, ואפילו מפיו של נכרי - עשויה ללמד את האדם ולא לפו בינה, וזאת - בלי שהדובר עצמו יתכוון לכך. שהרי כך פירשו חז"ל את שמה של רות המואביה (ברכות ז, ע"ב)

"אמר רבי יוחנן: ולמה נקראת שמה רות?

שזכתה ויצא ממנה דוד שריוהו

לקב"ה בשירות ותשבחות".

ומכאן שגם הדברים שנאמרים

אגב אורחא, מכל אדם, יכולים

ללמדנו ולא לפנו דעת.

שיחת הטלפון מעוררת הפליאה

מידי שבוע ביום שישי הלחץ במשרדי השיבה גדול מאד. מאות טלפונים מתקבלים מאנשים שונים אשר חפצים בברכה לפני שבת או בקבלת עידוד ועצה טובה והזמן המיועד לקבלת כל אותם טלפונים - קצר מהזמן שבכל יום, משום שבשעה 12:00 אני עוזב את המשרד ופונה לביתי כדי לסייע בהכנת צרכי השבת.

שכן מצינו בגמרא שהתנאים הקדושים טרחו בעצמם בהכנת צרכי השבת וכן ידוע מאמר חז"ל "מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת" (ע"ז ג, א). ומקובלני אף מל"ק אבא הקדוש זיע"א שהיה מסייע לאימי הרבנית ע"ה בהכנות לקראת שבת המלכה, וכך נוהג גם אני מידי שבוע.

במשרדי השיבה ישנה מרכזיית טלפונים עליה אחראי אדם מיוחד אשר תפקידו לנתב את השיחות לפי הצורך - לנשיא הקהילה, אליי או למזכירות במשרד.

באחד מימי שישי בעת שיצאתי מחדרי שבישיבה חלפתי על פני אחד המשרדים כשלפתע שמעתי צלצול טלפון הבוקע מתוכו. התפלאתי מאד לשמוע את צלצול הטלפון, כיון שלא ידעתי כלל שבחדר זה ישנו מכשיר טלפון.

נכנסתי לחדר והרמתי את השפופרת, מעברו השני של הקו שמעתי קול אישה הדובר אליי:

"הו, מזל שהצלחתי לתפוס את הרב, אני מצויה בבעיה גדולה עד מעל

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויעש חירום" (מלכים א, ז)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על גמר בניית בית המקדש

בירושלים, שהוא מענין הפרשה שבה אנו קוראים על

סיום והקמת המשכן במדבר סיני.

ובני אשכנז מפטירין ב "ותשלם כל המלאכה" (שם).

נצור לשונך

להוכיח בכדי לתקן

תולה ארץ על בלימה

אסור לאדם לגור בשכונת בעלי לשון הרע, וכל שכן שלא לשבת בחברתם, שהשרוי בקלות יכול לבוא לידי חטא.

ואם כבר נקלע לחבורה כזו, עליו להוכיח אותם על גודל החומרה של דברי לשון הרע, אף אם תוכחתו לא תועיל, ובלבד שלא תגרום יותר קלקול.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

אדר מלשון דירה

כתב בעל החידושי הרי"ם זיע"א ש'אדר' הוא מלשון דירה. והסברתי את דבריו שהיות ובחודש זה קבלו עם ישראל את התורה באהבה וברצון, כמוכב בגמרא (שבת פח, א) כך חזרה השכינה הקדושה לדור בתוכם ובמעונם.

ועל פי זה הסברתי את מאמר חז"ל הידוע (תענית כט, א) משנכנס אדר מרבין בשמחה. ולכאורה יש להבין מדוע נתייחד דווקא חודש אדר במצוות השמחה, אם זה מחמת ריבוי הניסים והנפלאות שנעשו בו- הרי בכל חודש וחודש רבים הנפלאות שעושה עמנו הקב"ה, ולא מצינו שציוו חז"ל להרבות בשמחה, מלבד בחודש אדר ומדוע?

ופירשתי העניין בסייעתא דשמיא על פי מאמר הגמרא (מסכת מגילה יג, ב) נאמר בפסוק "הפיל פור הוא הגורל" (אסתר ג, ז) תנא כיוון שנפל פור בחודש אדר, שמח המן שמחה גדולה. אמר - נפל לי פור בירח שמת בו משה, ולא היה יודע שבשבעה באדר מת ובשבעה באדר נולד, עד כאן.

ונראה שכוונת הגמרא לומר היות ונולד משה רבנו בז' באדר ממילא מעתה לעולם הוא לא נפטר, כי גם לאחר פטירתו נחשב הוא חי וקיים כמו שאמרו חז"ל (ברכות יח, א) "צדיקים במיתתם קרויים חיים". ואדרבה, לאחר פטירתם כאשר נפרדת הנשמה הטהורה מן הגוף העכור, הם מתעלים יותר. וכמו שאמרו (חולין ז, ב) "גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם", ומעתה חייהם נהפכים לחיים רוחניים זכים וטהורים. ואת הסוד הזה לא ידע המן הרשע.

וכתב בעל הטורים "משה" אותיות "השם". וחשבת להסביר את דבריו כי מהות הקשר בין שם ה' לשמו של משה הינה - כשם שהקב"ה הוא חי וקיים לנצח ולעולמי עד, כך משה רבנו ע"ה קיים גם לאחר פטירתו. וכבר אמרו חז"ל (ירושלמי שקלים ב, כ) כיוון שאומרים דבר הלכה מפיהם של צדיקים שפנותיהן דובבות בקבר. ובני ישראל במשך כל הדורות כולם עוסקים בתורת משה ואומרים דבר הלכה מפיו, הרי שהוא חי וקיים בתוכם.

נמצא אפוא כי אדרבה, זכות החודש הזה שנוולד בו משה רבנו ע"ה עומדת לעם ישראל למגן ולמחסה כי סגולת החודש מיוחסת למשה רבנו.

לכן אמרו "משנכנס אדר מרבין בשמחה". כלומר מכיוון שנכנס משה רבנו לחודש אדר שבו הוא נולד, לכן "מרבין בשמחה" בשמחתה של תורה. כי משה הביא את התורה לבני ישראל ומידי שנה בשנה בחודש הזה שוב מתעוררות זכויותיו וזכות התורה שעלה למרום להביאה לבני ישראל.

ומחובת כל יודי להשתמש בהארת השפע הרוחני היורד ממרום בימים הללו לעלייה רוחנית, על ידי התמדה בלימוד התורה באהבה וברצון מתוך חשק ושמחה. ואם אכן עשה כך, על ידי זה נהפך לכלי קודש לה' ויזכה ל"אדר" מלשון דירה, שהקב"ה יבוא לדור עימו ולשכון בקרבנו.

פניני הפרשה

יעודו של הזהב בעולם

"כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקודש" (לח, כד)

הגאון חיד"א זצ"ל, מצטט בספרו "חומת אנך" את פירושו הנפלא של רבי וידאל הצרפתי לפסוק זה, וכך הוא כותב:

אמרו חכמינו כי לא היה העולם ראוי להשתמש בזהב, ולא נברא אלא מפני שהוצרך למלאכת המשכן.

וזהו אפוא מה שמרמז הפסוק: "כל הזהב העשוי" - כל הזהב העשוי בעולם אינו אלא "למלאכה" - דהיינו לצורך מלאכת המשכן.

היו פטורין מן המצוות

"ותכל כל עבודת משכן אהל מועד ויעשו בני ישראל ככל אשר ציוה ה' את משה" (שמות לט, לב).

כלל הלכתי ידוע הוא ש"העוסק במצוה פטור מן המצוה". העוסקים במלאכת המשכן היו איפוא פטורים ממצוות אחרות מטעם זה.

דיוק נפלא בפירוש הפסוק מעיר בספר "אמרי שפר", שהרי הוצרכה התורה להקדים ולהסמיק את אזהרת שמירת השבת לציווי מלאכת המשכן, ללמדנו שמלאכת המשכן אינה דוחה את השבת. אולם שאר מצוות אחרות הרי הן נדחין מפני עבודת המשכן, שכן למדנו שהעוסק במצוה פטור מן המצוה.

מחמת כן, חזרה התורה להזכיר שעם גמר מלאכת המשכן, שוב נתחייבו בני ישראל בכל המצוות: "ותכל כל עבודת משכן אהל מועד" - וממילא לא היו עוד עוסקים במצוה ואינם פטורים ממצוות אחרות, ולכן מסיים הפסוק ומודיע: "ויעשו בני ישראל ככל אשר ציוה ה' את משה". את כל המצוות שנצטוו עליהם מפי משה, עשו.

כל ההתחלות זקוקות לסייעתא דשמיא

"וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר צוה ה' כן עשו ויברך אותם משה" (שמות לט, מג)

ומהי הברכה? "אמר להם יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם" (רש"י)

ובאמת מדוע נצרכו לברכתו של משה כדי שישרה הקב"ה את שכינתו במשכן, והלא הם עסקו בדבר הקדוש ביותר, בבנין המשכן שנבנה בקדושה וטהרה, בפרט שהלא הובטחו מראש "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"?

כך ביאר רבי אליהו יוראקנסקי זצ"ל, ראש ישיבת מיר ארה"ב:

כדי להצליח בדברים רוחניים זקוק האדם לסייעתא דשמיא מיוחדת ובלתי פוסקת, בלי סייעתא זו אינו יכול להצליח, לכן הוצרכו לברכתו של משה כדי שישרה הקב"ה שכינתו בתוכם.

זהו הביאור גם במאמר חז"ל "כל התחלות קשות". כלומר, שמתחילה צריך האדם לעשות את כל מה שיכול מצד כוחותיו הטבעיים ורק לאחר שעשה מה את כל שבכוחו לעשות, אז נותן לו הקב"ה סייעתא דשמיא והיות שבהתחלה אין סייעתא דשמיא, לכן קשה לו לעשות רק ע"י כוחותיו וכשרונותיו הטבעיים.

וציונו על נטילת הידים

"בבאם אל אהל מועד ובקרבתם אל המזבח ירחצו" (שמות מ, לב)

את זאת דורש היה רבנו אליעזר פאפו זצ"ל בעל ה'פלא יועץ', בדרך רמז:

"בבאם אל אהל מועד" זהו בית הכנסת. "ובקרבתם אל המזבח" זהו השולחן, שהשולחן דומה למזבח.

"ירחצו מים" היינו שיטלו את ידיהם. קודם שיתפללו, וקודם שישבו ליד השולחן לסעודה.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

ולא בלבלה ובכודנצר ולא חרובה, ואפילו המלאך המות אין לו רשות לעבור בתוכה, אלא הזקנים והזקנות שבה בזמן שדעתן קצה עליהן מוציאתן אותן חוץ לחומה והן מתין.

והלא הדברים קל וחומר; ומה אדם זה שלא הלך ברגליו ולא דבר בפיו אלא רק באצבעו הראה להם, גרם לו ולזרעו ולכל משפחתו הצלה עד סוף כל הדורות, המלוה תלמיד חכם מעיר לעיר ומכרך לכרך וממדינה למדינה ומהלך ברגליו ומדבר בפיו, על אחת כמה וכמה שיטול שכרו מלפני הקב"ה.

אמר רבי יהושע בן לוי, כל המהלך בדרך ואין לו לוויה - יעסוק בתורה, שנאמר (משלי א) "כי לווית חן הם לראשך" וגו'.

ואמר רבי יהושע בן לוי, בשביל ארבע אמות שלוה פרעה לאברהם - נשתעבד בבניו ארבע מאות שנה. אמר רב יהודה אמר רב, כל המלוה את חברו אפילו ארבע אמות - שוב אינו ניוזק.

רבינא אלויה לרבה בר יצחק ארבע אמות בעיר, מטא היוקא לידו וניצל. הרב לתלמיד עד עיבורה של עיר, חבר לחבר עד תחום שבת, תלמיד לרב אין לו שיעור. וכמה, אמר רב ששת עד פרסה. ולא אמרן אלא לרבו שאינו מובהק, אבל לרבו מובהק עד שלש פרסאות.

הפת שבתוכו שניה שהתנור הוא תחילה, אלא משום שהתנור הוא תחילה מספקא להו מאי דאמר רב אדא בר אהבה לרבא וחזייה לתנורא כמאן דמליא טומאה ותהוי הכיכר ראשונה, וא"ל לא אמרין הכא לחזייה וכו' דתניא יכול יהיו כל הכלים מיטמאין מאויר כלי חרס ת"ל (שם) וכל כלי חרס אשר יפול מהם אל תוכו כל אשר בתוכו יטמא מכל האוכל אשר יאכל, אוכלין ומשקין מיטמאין מאויר כלי חרס ואין כל הכלים מיטמאין מאויר כלי חרס.

רשב"י אומר ח"ו שתשתכח תורה מישראל, שנאמר (דברים ל"א) "כי לא תשכח מפי זרעו", אלא מה אני מקיים ישוטטו לבקש וגו', אלא שלא ימצאו הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחד, אלא איש פלוני אוסר ואיש פלוני מתיר, איש פלוני מטמא ואיש פלוני מטהר.

רבי אליעזר אומר כופין ללויה, ששכר לוויה אין לה שיעור, שנאמר (שופטים א) "ויראו השומרים איש יוצא מן העיר ויאמרו לו הראנו נא את מבוא העיר ועשינו עמך חסד ויראם את מבוא העיר ויכו את העיר לפי חרב ואת האיש ואת כל משפחתו שלחו". ומה שכר נטל אותו האיש, מה דכתיב בתריה "וילך האיש ארץ החתים ויבן עיר ויקרא שמה לזו הוא שמה עד היום הזה", היא לזו שצובעין בה תכלת לכל ישראל. ולא עוד אלא שעלה עליה סנחריב

כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה, אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל, שנאמר "הנה ימים באים נאם ה' והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דבר ה' ונעו מים עד ים ומצפון ועד מזרח ישוטטו לבקש דבר ה' ולא ימצאו". דבר ה', זו הלכה. דבר ה', זה הקץ. דבר ה', זו הנבואה. ומאי ישוטטו לבקש את דבר ה', אמרו עתידה אשה שתטול ככר של תרומה שנגע בה שרץ בידה, ותחזור בבתי כנסיות ובבתי מדרשות לידע אם טמאה היא ואם טהורה היא, ואין מבין.

והא כתיב ביה בהדיא (ויקרא י"א) "וזה לכם הטמא בשרץ השורץ על הארץ וגו' כל הנוגע בהם וגו' מכל האוכל אשר יאכל אשר יבא עליו מים יטמא", אלא לידע אם ראשונה היא אם שניה היא, ואין מבין. הא נמי מתניתין היא השרץ שנמצא בתנור

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

סוחר יהודי נקלע לצרה גדולה. הוא רכש סחורה רבה ממספר סוחרים. שוויה של הסחורה היה מאות אלפי דולרים, אך הסחורה היתה גנובה, והקונה לא ידע על כך דבר וחצי דבר. הוא סבר לתומו שהסחורה שהוא רוכש מכספו, היא סחורה כשרה למסחר.

המשטרה שידעה על הימצאות הסחורה הגנובה בבית מיועניו הסוחר, הגיעה לביתו ביום בהיר אחד והשוטרים החלו בחיפושים נרחבים אחר הסחורה הגנובה.

אותו סוחר, כך סיפר אחיו שהגיע למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, כדי לבקש ברכה ועצה, לא ידע את נפשו מרוב צער ויגון. הוא ידע שמלבד זה שהשוטרים יחרימו לו את כל הסחורה והוא יפסיד הון תועפות, הרי שהוא עתיד לעמוד למשפט ובסופו של דבר יצטרך לשלם הון רב עבור מסיים, בתוספת מכובדת של קנס כספי גדול, על כך שרכש סחורה גנובה והחזיק אותה בביתו.

"כאשר יבואו השוטרים בפעם הבאה אל הבית - כך הורה לו מו"ר שליט"א - תיקח מלח, תזרוק אותו על מכנסי השוטרים, ותקרא 'בזכות הצדיק רבי חיים פינטו, שישתלקו כולם מן המקום', ואז תראה ממש ניסים ונפלאות בעזרת השם".

(מו"ר שליט"א ביאר לנו את הענין, כי באמת אין כזאת סגולה בכלל לזרוק מלח על מכנסי השוטרים כדי שאלו יוכרחו להסתלק מן המקום. אלא פשוט, כל הענין הזה הוא ענין של אמונה. כאשר האדם נקלע למצב שאין לו ממנו שום פתח של יציאה והצלה, דווקא שם עליו להאמין בהקב"ה ולהרגיש כי "עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ".

ואכן, כפי ששמענו, הסגולה הבדויה הזאת הצליחה. אלא שלמעשה לא הסגולה היא זו שעזרה לאותו אדם, אלא רק האמונה לעשות את מה שאומרים לו לעשות, ולהאמין בה'.

האח חזר לבית אחיו, וסיפר לו מה הרב הורה לעשות.

הסוחר החל לצעוק עליו; "האם השתגעת לגמרי? הם כבר רוצים לקחת אותנו לכלא, ואתה בא להוסיף בשיגעונות חדשים?"

ברם. האח, שהיה מאמין גדול בקדושת ובזכות הצדיק רבי חיים פינטו, לא שעה כלל לדברי אחיו, אלא החליט לעשות ככל שהורה לו כ"ק מו"ר הרב שליט"א. כשהגיעו השוטרים בלווית המפקד בפעם הבאה לבית, הוא נטל בידיו כמות נדיבה של מלח, וזרק אותו על מכנסי כל השוטרים והחל לקרוא בקול גדול; "בזכות רבי חיים פינטו, שכולם ישתלקו מהמקום".

השוטרים הביטו עליו ועל מעשהו, הביטו האחד על השני, ולא אמרו מילה. לפתע קם המפקד ואמר לשוטרים; "בסדר. נלך מכאן. לא ראינו כלום". ואל היהודי פנה המפקד ואמר:

"להבא תזהר שלא לקנות ולא להתעסק עם סחורה גנובה".

קידוש השם גדול היה בין כל הסוחרים היהודיים.